

מכתבים

ציבור, כרופא המכיר את המקום ואת התנאים עליו לציין כי לא יתכן לעזוב את המוסד בלי ביקורת, כי החולים הולכים בפיומים, ואם כבר יוצאים באמת אין הם מסכנים את אחד, כי לא היה הדבר כך, היה צריך רוב הישוב להיות חולה, כי בחוץ מסוכנים מאות חולי שחפת. ד"ר דוד באומגרסט, הרצליה

דרך כל בשר

מובן מאליו שתכתבו על יינאל מוסיונו (הענין לפי זהו 837) באהרה וידידות. זה מניע לו. בכל זאת הרשו נא לי להרהר על דרכו של נכר מסר ים זה: דבר אחד נפלא ממני ואותו לא ידעתי: דרד סופר במשרתת ישראל.

חיים גלברד, תל אביב
היי מיין חלק מן החיים, אמת וקיום, סיפורים על חיי המין הם חלק מן המספרות. גם כן אמת וקיום. התנגדות לפרסום סיפורים כאלה, יאלו, מן המספרות היהודית, שוב אמת וקיום — ויתקיים עוד הרבה זמן.

יהודה דניאל, תל אביב

קראתי את ספרו של מוסיונו דרך נדב ועלי לי ציין כי בפעם הראשונה קראתי תיאור של כל הימים בקיבוץ — הימים והלילות בייחודים. רק מי שחי זמן רב בקיבוץ יכול להבין ולכתוב מה שראה. אולם בדרך כלל אין עושים זאת כי (א) בשביל זה צריכים לעזוב את הקיבוץ: (ב) לא כל אחד שעובד הוא סופר מוכשר: (ג) אלה שעושים כאלהם הם נכסות מצפון ועושים את הכל כדי לא ליהיב בי עיני חבריהם לעשוק יותר מאשר נפלו כאשר "בני דוד" באידיאלים הנשגבים של חיי הקיבוץ.

אהרן ס. הרצליה

שריר הזהרה

אחרי כל מה שכתבתם והתרתם בפרשת אברוש בא המוסד הגבוה ביותר לצדק במדינה וקבע כי לא אחת כי אם השלטונות הם שצדקו. משך שבועות אחדים נסיתי באמת להאמין כי ראשי אברוש היו קורבנות של קנוניה מבישה. עתה אני מאמין כי מניע להם לשבת בנלות.

יהודה שמיר, רמלה
סבורני כי תפקיד העולם הזה בפרשה זו עדיין לא נסריים. סניתי אליהם היות וסנתנים שבית הדין העליון נאמן באמתיות ללא ספק. טענה זו הוטלה עתה בספק רציני...

לא לבנה, רמת גן
...נראה שבכל זאת לא טעה הכלביהוטר רגון. הוא הריח שמשהו מסריח.

שלמה שן, חפה

עד לפני זמן קצר, בעוברי ליר כפר אברוש, הייתי מסביר באוזן הילדים שנשבעו במונות כי באגוה דפוסית של חוש הצדק והכרתיהם של מדינת ישראל. עתה אני משתדל לעבור את המקום במהירות מובנית. אבל זאת שאולאית אותי מה הכפר היפה הזה אני ממחר לעלות כי זהו שריר של תקר פת הזהרה של הישוב עברי בארץ.

אברהם חיון, ירושלים

לא ירד

בעת נסיעתי לביקור קרובי באנגליה צולמתי, יחד עם עוד כמה יהודים, צולמתי על ידי צלמנים ודו גאגוה דפוסית בירושלים, "מדינת חורבן" (העולם הזה 835). מתחת לתמונה כתבתם כי אלה הם יהודים חורבניים לחולל לארץ. את הכל הכתבתם כתובת אדומה, "היהודים".

...הבחינה לכך שאינני מיואש ואינני עובד את הארץ חזיתי מחופשתי אל ביתי ואל עבודתי.

נתן בכנר, רעננה

אילו התעניין הקורא בכנר בהערה כמה יהודים שצולמו בתמונה זו היה מלמד כי הם היהודים אשר דובר עליהם. מופיע גם שם של יורדים מתחת לצילום והשם שמו של הקורא בכנר.

רשות השידה

היה היה ילד מוח שם זה הוא כמעט שכן. אך מאז שקרא בעתון בלי מורא, הוא הרגיש את עצמו מקופס.

י. ענחתי, ירושלים

העולם הזה עורך עתה חקירה קשה על חוגי הנוריסטים בארץ ומב- קש מכל חברי חוגים אלה המעוניינים בממורת אינפורמציה להתיקש בכתב עם המערכת לשם השגת החקירה.

מה דעתך על הדיכוי בייגוריון לשרה-יבוקר? העולם הבא הציג שאלה גורלית זו לכמה אנשי צבור, והרי התשובות: ד"ר משה טוה, זוהי מוימה אימפריאליסטית לרוקן את המהפכה מתוכנה. היה בדעו להכריז על הגנג כעל סיר ביר הישראלית ולשלוח אותו לשם בעצמנו אחרי הגיענו לשלטון.

משה שרת: התשובה יכיר לה להיות חיובית או שלילית, הכל בהתאם לנסיבות. אגב, תשובה זו אינה לפירי סוס.

קצין גבוה: דעתי היא שדוד ביישי: פעם חכמה.

לא מאמין שקונץ זה יצליח צמאני, שנית.

דוגמה אישית בנגב

ספק רב אם אמנם משתקפת דמותו של דוד בייגוריון (העולם הזה 837) כדמות "כשה נעתי" בעיני ההמונים. מתוך שיחות ששוחחתי עם המור נים אחרים נתקבלה תמונה אחרת לימרי: הוא הכנים אותנו לבין ההולך ומעצק ככל שהזמן עובר. זה זמן רב שעלינו היה להתפטר. בנפשו המדינה הדבר, מה הוא עושה במקום זה? ממי שיק להוביל את השומים בחושמם ובהעטף בי הילה מוויסות של קדוש.

ואשר לדוגמה האישית של הסרישה לנגב — יש להמונים דעה אחת מוסכמת: בונאים כאלה מוכן כל אחד לפרוש מעבודתו.

ש. פרגיל, יפו
משך שנים לא מצאתם דבר חיובי אחד לומר על כל מה שעשה ראשיהםמשה. והנה, בנע שהוא אומר כי לא יהיה יותר ראשיהםמשה, אתם מוצאים שהוא איש נדול, מנהיג האומה, דוגמה אישית ועוד. ממש נוגע ללב...

שרה שטיבל, רחובות

הדרום הפראי

אנשי שדה-יבוקר (העולם הזה 838) אינם יבוי ל להיות קאובוים גם אילו רצו. כי קאובוי אמיתי מטפל בכפר, לא בכבשים עלובים. יש ידעו להם שאם מישוה אומר שהם קאובויים, זוהי מחמאה. על כל פנים — כך זה היה אצלנו מערב הסהאי

אריונה" בייחיים, חיפה
יבוס לו הקורא בייחיים, המזלזל בפראות המקומית ומחפשה בשדות זרים.

אני מתפלא שחיה, בת שדה-יבוקר, אינה מייצאת לה ביוזנו. כנראה שכלתורי המקום היא עירונית מדי: בתצלום פרסומת מביתנים היטב בצמיר שעל ידה, טאיונה הולם את הנאי הסביבה. מיכאל בירי, תל אביב

מסקנות הקורא בירין אינה הולמת את המציאות: הצמיד אינו צריך. הוא שעון. הכתבה היתה הראשונה שבה נצאיתי תשובות לכל השאלות ששאלתי את עצמי על שדה-יבוקר. עניינה אותי במיוחד העובדה כי המשך אינו מסר נה לשם תנועה סוליטית, אין אחריו. עתודה של נוער מאורגן, אמנם, יתכן כי לא ייתן להם סירור דים מפלגתיים כנון אלה ששקביוהמאמץ. אולם הסביבה לא תהיה ככל אריוולוגית — פשוט לא יצליחו לבסס שום משק רציני, ובמשק שלא יהיה קיים. לא יוכל להיות כל פירוד.

יהודה רילמן, ראשון לציון

שלוש, שלוש

בביון אחד (עולם הזה 838) מסרתם שני דברים מאלמים על אותו נושא: שלוש עם ה עיריבה. האחד הוא הראיון המיוחד עם ד"ר נחום גולדמן והשני הוא הקטע המלא על העובד מאחורי היריעה הקצרה על כרוכים ביישראלים שהוצגו בבנגדא. אילו עזרתנו כאן את הנישה של ד"ר נחום גולדמן (אגב יש בה דמיון לקו העולם הזה) ועזרתנו גם לאותם החוגים האחרים במה, דאד. היינו כבר משישים שלוש עם העיריבה מומה, כמובן, הדבר היה מחייב את סילוק האנשים מהמרחב. אבל אינני חושב שזה היה אסון כל כך נורא.

שלום חסון, חולון

שחור לבן

בענין רב עקבתי אחר רשימותיכם על ההספיה העדתית בארץ. אני אחד מהתפעלים ממחלה ציבורית זו. או יותר נכון — יוצאי חלצי הם הנפס נעים.

שואל אני ומבקש הסבר ממוסדות החינוך הי ממלכתי, היכן לומדים ילדי האשכנזים אשר ב סביבת? כיוון שאין הם נראים בהתמסר כנון כי על שם יהודה הלוי או בית הספר בנות יעקב בקסטון. האם קיימים עיבור בתי ספר מיוחדים? א. אבן-אדום, ירושלים

אני כשעצמי "לבן". אולם מראה פני השור פים לא טעם הביא לבנים אחרים לירי המחשבה כי שחור אנוכי.

בשבוע שעבר, בתור לאוטובוס, נדחקו כמה אנשים לפני. כאשר העותי להעיר לארון נכבד אחד שלא יתנהג כמו אחד שנפל מהשמים ורוצה לחזור לשם דוקא באוטובוס, הוא מיד פצה להביט על השוארצע חיה! וכאשר ענית לו כי אותה שפה (איריש) הוא מיד נשתנה ויצא כי ששק של התנצלויות על שחשב אותי לאחד מי אלה...

מדכי בייצור, באר-שבוע

ההולכים בפיומים

במדינת רפואה (העולם הזה 834) כתבתם כי ההולים מבית-החולים אביחיל לריאות יוצאים את המוסד ללא כל ביקורת ומסכנים את בריאות הי

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

השבועון המצוייר

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:

אורי סלע

הכתב הראשי:

עמנואל פרת

דוב איתן, משה בראפריס, יחיאל כשן, יהודה נבאי, נצה נבי, ילי גלילי, אוסקר טאוכר, סילבי קשת

חברי המערכת:

ציירי שער:

יואל בוכוולד, שלמה בייגור, פאול בק, שרגא וויל, זאב ליפמן, פיליס פלר, פאול קור, גרט רוטשילד

ראש מערכת, ירושלים:

חיים כרמל

סופרי חוץ:

נבריאלי דנון, יוש, מקסים סלומון

מנהל מעבדה:

דוד טוויין

ראש המנהלה:

שלמה הררי

העולם הבא

השבועון המצוייר לאינפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל אביב (ליד תיאטרון "א ה ל") ת.ד. 138 טל. 26785
סמן המכירים: "עולמפרס" מו"ל: העולם הזה בע"מ מודפס: דפוס ישראל בע"מ, ת"א

מס' 839 שנה 17

כסלו תשי"ד

19.11.53

21.11.53

בשבוע שעבר השמיע העולם הזה הצעה מהפכנית: למנות בממשלה שר מיוחד לי ענייני המרחב.

אפשר היה נדמה לך שהצעה זו מוזרה במקצת. אולם האמת היא ששמעתי אותה לא פעם מפי ראשי המספלים בבעיות העיר, ביות, ביניהם פקידים מרכזיים ביותר של הממשלה הנוכחית.

הנימוקים הם פשוטים ומשכנעים. משרד החוץ הישראלי מנהל אולי את עסקיו בכשר ורון רב — אולם פניו מופנים צפונה ומע רבה. הוא מבצע תמרונים אקרוטיים מפי ליאים באו"ם, מחיך לאלוהי הוולגריים, מפלרטט מפעם לפעם עם הבתולה הסובייטית. עומדים בראשו כמה אנשים בעלי רמה גבוהה מאד, אלא שלכולם רקע אנגלו-סאכסי חזק מאד. שניצל וינאי והפתחה של אגמונט מתאימה להם הרבה יותר מאשר קבאב ושרירי עבדול ואהב.

היפולומטיה הרשמית של המדינה — תפ קד ברור לה. ואילו הטיפול בבעיות המרחב מצריך תכונות אחרות לגמרי. לעולם לא יוכל להיות מפעל רשמי לגמרי. הוא יזמה תמיד לקרחון, אשר רק חלק ממנו בולט לעין, ועיקרו חבוי מתחת לפני המים. כאן דרוש חוץ מדיני מרחב, כמעט השקפת עולם חדשה. כאן דרושה הבנה עמוקה את נפש הערבים ואת מסורתם. כאן דרושים, בקיצור, אנשי השבאב.

קחו, למשל, את המקרה האחרון. בשבוע שעבר מסרנו לך את דבריו של ד"ר נחום גולדמן, יו"ר הנהלת הסוכנות. גולדמן לא מסר לי, בראיון המיוחד, את כל הפרטים. אך ממקורות אחרים נודע לי הפרטים הי חסרים.

הפרשה התחילה כשפיליפ ק. חייטי בא במגע עם גולדמן באמריקה, רמו לו שהוא מוכן לפתוח עמו במגע בלתי-רשמי. חייטי הוא אשיות ידועה במרחב: בעל ספר מפורסם על תולדות הערבים, תלמידו ובן-חסותו של גורבי אסטוניס והלבנוני, אחד המנהיגים החשובים ביותר של התנועה הלאומית העירי בית. כיום מכהן חייטי כפרופסור לספרות שמית באוניברסיטה של פרינסטון, וכדובר בלתי-רשמי של העולם הערבי כולו. חייטי נתן לגולדמן להבין כי קיבל עליו שליחות מטעם הליגה הערבית. הליגה רצתה להיכנס למגע בלתי-מחייב עם נציגי יהודי מוסמך אך חסר עמדה רשמית. לקבוע מה יחסה של ישראל כלפי שאלות מסוימות הנוגעות לשלום מרחבי. הם הציבו תנאי בלי יעבור: שלא ייפגשו עם שום באיכות רשמי של ממשלת ישראל.

מבחינה מסוימת דמתה עמדתם של הערבים לעמדתו של נחום גולדמן עצמו בראשית המשא-ומתן על השילומים. גם גולדמן סרב, בשעתו, להיפגש עם קונראד אדנאור, הקאנצלר הגרמני, עד ששוכנע כי אדנאור מוכן באמת לקבל על עצמו התחייבות מפורשת. וגם גולדמן לא ביקש לפתוח במשא ומתן על שלום כולל. אלא סבר שכראי קודם כל להשיג הסכמים על בעיות קטנות יותר — כמו השילומים. הסכמים קטנים כאלה משנים את האווירה, יוצרים בסיס נפשי להתקרבות. בצדק לא שלא בצדק, דומה יחס הערבים לישראל כיום ליחסה של ישראל לגרמנים. גולדמן, הרואה בהשגת שלום עם הערבים